1995
NOVEMBER
LAPKRITIS
Nr. 9

SKAUTŲ AIDAS

SKAUTU AIDAS

USPAS 497-840

is published monthly, except July and August, by the LITHUANIAN SCOUTS ASSOCIATION, INC. a non for profit Illinois corporation, 4613 W. 106th Place, Oak Lawn, IL 60453-5246.

Subscription is $10.00 yearly and is part of membership dues.

Second -class postage paid at Oak Lawn, IL and additional mailing offices.

POSTMASTER: send address changes to SKATU AIDAS, 4613 W. 106 Pl., Oak Lawn, IL 60453-5246

Office of Publication
SKAUTU AIDAS
4613 W. 106th Place
Oak Lawn, IL, 60453-5246

Managing Editor
Mrs. Albina Ramanauskas
4613 W. 106th Place
Oak Lawn, IL 60453-5246

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Įsteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje
Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Redaktorius
v.s. Antanas Saulaitis ir Pelėdų skiltis.
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

Administratorė
v.s. Albina Ramanauskienė
4613 W. 106 Pl.

Prenumerata metams - $10.00

Garbės leidėjo prenumerata - $25.00
Garbės prenumerata - $10.00
Į Lietuvą - $10.00, oro paštu - $40.00
Prenumeratos kainos US doleriais

Viršelyje: Romuvos stovykloje, pasirodyme prie laužo, dainos iš gaidų

GARBĖS LEIDĖJO PRENUMERATA

Aleksandra Gražytė - Downers Grove, IL

SKAUTŲ AIDĄ PARĖMĖ

v.s. Jonas Paronis - Oak Lawn, IL $50.00

Mums rašo

Mieli "Skautų Aido" darbuotojai,

noriu Jus pasveikinti su rudens spalvomis ir palinkėti ištvermingos sveikatos. Dieve, Jums padėk!

Siunčiu keletą foto nuotraukų. Su geriausiais linkėjimais Budžiu! Jūsų

Vladas Bacevičius

Din-di-lin, din-di-lin,
Saunios Pelėdos
Telydi Jus laimė ir neslegia bėdos.
Din- di- lin,
Ruduo slenka iš lėto,
Tebūna šviesus jis! To linki
Koletta
Jurskienė

Lietuvos nacionalinė M.Mažvydo biblioteka

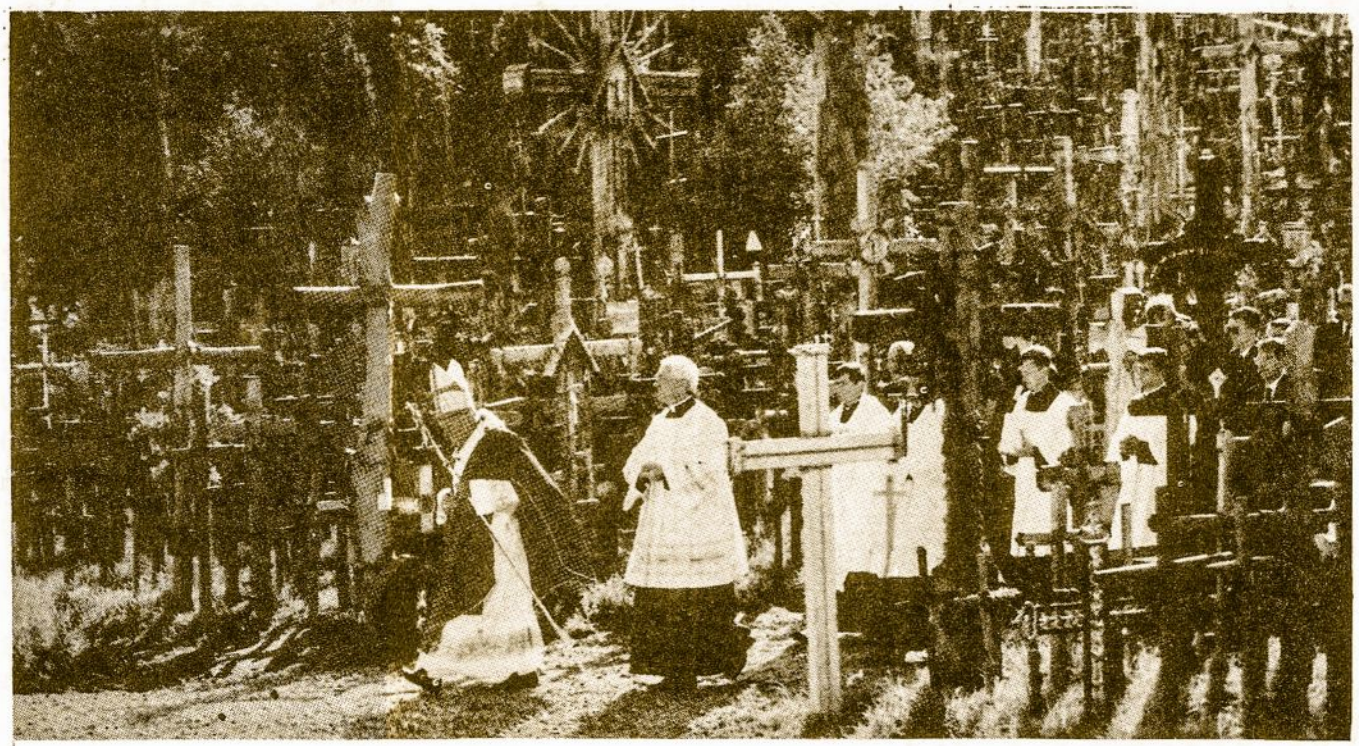

Popiežius lankosi Kryžių kalne Lietuvoje

Skautų entuziazmas

Šv. Petro aikštėje įvyko Popiežiaus susitikimas su 25 tūkstančiais Italijos skautų. Italijos vaikai, priklausantys skautų judėjimui, atėjo padėkoti Šv. Tėvui už jo laišką vaikams, paskelbtą per Kalėdas.

Kreipdamasis į skautus, savo jaunatvišku šurmuliu ir dainomis užtvindžiusius visą šv. Petro aikštę, Popiežius kalbėjo:

„Skautybės ir katalikų tikėjimo susitikimas yra labai vaisingas; jis yra krikščioniškos ir žmogiškos brandos mokykla ir tikrojo dvasingumo versmė. Skautiškas auklėjimo metodas labai darniai sutampa su krikščionybės skelbiamu požiūriu į žmogų ir į gamtą. Skautų entuziazmas yra tarytum gaivaus oro dvelksmas, žadinantis iš šabloniško sustabarėjimo. **LRTV**

Tėviškės Aidai

Kai sušyla širdis

Labai ankstyvais sekmadienio rytais žiūriu televiziją ir klausau kun. Robert Šuler kalbų iš Kristalo katedros Californijoje. Jo pamokslai man patinka todėl, kad yra pagrįsti pozityviu galvojimu. Jis kelia žmonių dvasią, stiprina jų kasdieninio gyvenimo polėkius. Labai seniai taip pat žiūrėdavau vyskupo Sheen programų. Tai buvo tikrai įdomus ir įtikinantis kalbėtojas. Bet ne apie tai.

Kristalo katedroje buvo švenčiama liepos 4 — JAV nepriklausomybės šventė. Buvo giedamos patriotiškos giesmės. Į katedrą buvo nešamos vėliavos. Ir kas gi jas nešė? Ogi skautai ir skautės! Akimirkai ekrane sužibėjo skautė, skautišku saliutu saliutuojanti.

Tai, štai, kada sušyla širdis. Kaip miela pamatyti uniformos brolius ir seses gražiai atliekant patriotines pareigas. Esu tikras, kad jie nerūkys marijanos, neuostys kokaino, nedaužys automobilių langų, nerašinės ant sienų ir langų, kaip tai daro nemažai Amerikos jaunimo. Kas kartą nešė vėliavą, ar žygiavo paskui, tas savo rankose nešė gražią ateitį. Be surakintų rankų, be kalėjimo grotų.

Televizijoje išgarsėjęs teisėjas Ito, kalbėdamas su žurnalistais ir prisimindamas savo jaunystę, parodė save skautiškoje uniformoje. Kad ir trumpas akimirksnis, bet labai reikšmingas ir labai pradžiuginantis.

Nors ir nereikia ieškoti daug įrodymų, kiek gero padaro skau-

Štai, kada sušyla širdis net net ir televiziją žiūrint.

v.s. Vladas Vijeikis

LIETUVOJE

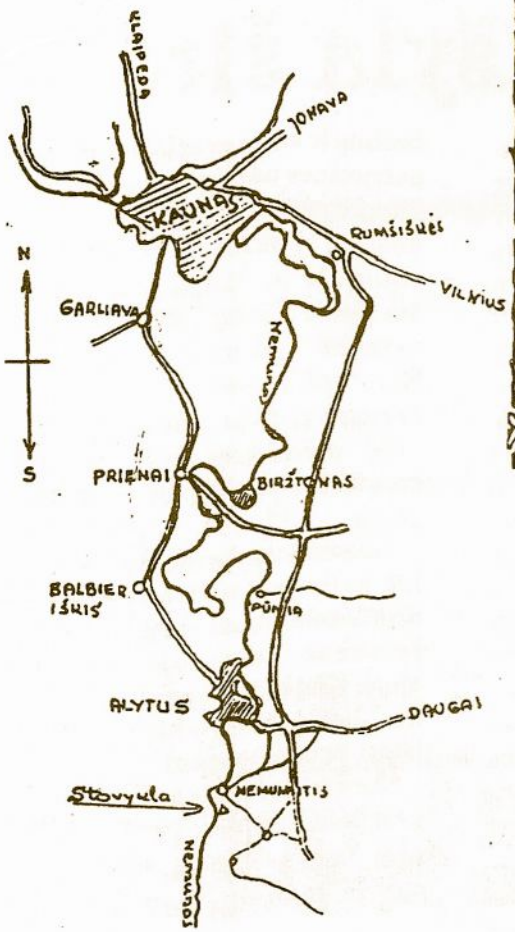

Rašo Astra Ivanauskienė (Raudnovaris)

Dabar nožiu šiek tiek parašyti apie vasaros stovyklą. Mūsų stovykla vyko nuo liepos 17d iki liepos 23d. Ji buvo 2 km. nuo Nemunaičio. Prie pat Nemuno kranto. Pirmą dieną mus pasitiko lietus. Pavakary nustojo lyti. Pradėjome kurtis. Tai atydi apdarymą stovyklos teko atidėti sekančiai dienai. 10 val. ryte Nemunaičio bažnyčioje buvo laikomas šv. Mišios, kuriose dalyvavo brolis Vidmantas Striokas. Beveik per visą stovyklos laiką brolis Vidmantas mus lankė. Padovanojo Kauno tunto bibliotekai, religine tema knygų. Ir mes gavome. Šią vasarą stovyklo je buvo du klierikai Virginijai. Tai vienas iš ją padėjo pravesti religines valandėles.

Programa stovyklos buvo įdomi. Buvo įvairūs žaidimai, estafetės, gatvės varžybos, žygiai, naktinis žaidimas, tumbi-jumbi ir t.t. Taip pat mūsą stovyklą aplankė Jo ekselencija vyskupas Sigitas Tamkevičius. Jis laikė Šv. Mišias Nemunaičio

bažnyčioje. Ten dalyvavo ne tik skautai bet ir evangelizacinio centro stovyklautojai. Po Šv. Mišių aplankė mūsą stovyklą. Pavai šinome ant laužo virtais valgiais. Buvo labai smagu.

Gaila, kad dar neturiu nuotraukų iš stovyklos. Įdedu du paveikslinkus su visutine mūsą malda, kurias skaitydami sugraudinome mūsą vadovus. Įteikime dovanas tai ant medžio šakutės su virve išpyninte ir pridėjome savo stovyklos emblemą, kurią siunčiu Junis.

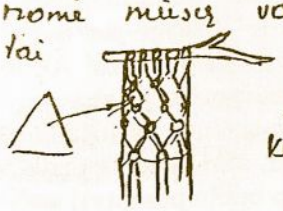

VI-oji Pietų Lietuvos krašto stovykla

Na štai, pagaliau ilgai laukto ryto pirmieji spinduliai pabudino lemtingai kelionei. Mintyse sušunki „valio, į stovyklą“ ir jau autobuse kartu su draugais mojuoji tėvams. Širdies kamputyje galbūt ir liūdna, tačiau likusi dalis nesuvaldomai triumfuoja iš džiaugsmo. Pagaliau laisvė! Nuvažiuoti į stovyklą ilgai netruko. Linksmos dainos, juoko perpildytos kalbos tarsi nešte nunešė prie Nemuno, į mažą kaimelį Nemunaitį. O ir čia nespėjome pasijusti svetimi. Kaimo žmonių paprastumas, jauki aplinka pavertė mus tikrais miško šeimininkais. Iki pat vėlyvo vakaro tauškėjo kirviai, statėme stovyklos įrengimus, mokėmės naujų dainų ir žaidimų. Juk rytoj stovyklos atidarymas. Ir iš tiesų, stovykla prasidėjo iškilmingai. Skautiška rikiuotė suvedė visus į bendrą ratą, o per vėliavos pakėlimą giedamas himnas vėl priminė, jog mes sesės ir broliai, kuriuos jungia bendri įsipareigojimai Dievui, Tėvynei ir Artimui. Atidarymo laužo dainas ir šūkius dar ilgai aidas nešiojo po mišką, visus aplink užburdamas skautiška dvasia. O mums jos tikrai netrūko, nes jau pirmąją dieną, nuaidėjus švilpukui, prakaitą liejome svarbiose įrengimų varžybose. Buvo nelengva, bet kartu ir įdomu, kurį stebėjimo bokštą šventins geriausiu, ar mažesnių skautų įrengtą sostą patogiausiu. Varžybos ir konkursai lydėjo visoje stovykloje: čia su kompasu rankose bėgiojome po stotis, čia su žemėlapiu orientavomės miške, ir, žinoma, linksmosios estafetės, kur vadovų išradingumui nebuvo ribų. Daugeliui ir stovykla tapo labai svarbia, o ypač prityrusiems skautams, kurie atlaikė nelengvą žygį ir, įveikę 40 km, jau rytojaus vakare pasiekė stovyklą. atrodo, sveikino ne sugrįžusiuosius, bet jų vyšninius kaklaraiščius. Iš tiesų, daugeliui tai buvo pirmas toks išbandymas. Kol prityrusių nebuvo, likusieji taip pat galėjo save išbandyti. Rupi duona buvo kaip niekada skani... O kiek vakaronių ir švenčių suburdavo mus prie laužo. Girinio vakarą visus linksmino laumės, monai ir, žinoma, giriniai, kurie ilgai kovėsi savo išradingumu ir meile miškui, kol pagaliau buvo išrinktas geriausias. Seserijos ir brolijos laužuose savo patirtimi dalijosi prityrę sesės ir broliai, kurių daugumai tai buvo pirmasis pravestas laužas. Religinė viktorina padėjo ne vienam susimąstyti, nuvesdama į Kristaus laikus, primindama jo stebuklus ir begalinę meilę žmogui... Stovykloje turėjome nemažai svečių. Buvo atvykusi televizija, kuri net kelias dienas sukiojosi su kamera neduodama ramybės. Mus aplankė ir skautijos pirmininkas Valdas Rakutis. Tikriausiai įdomiausi ir labiausiai laukiami svečiai buvo ninzes, išmokę mus taip reikalingos savigynos. Tačiau ne tik priimėjome svečius, bet ir patys svečiavomės. Aplankėm Mirono dvarą, Daugų bažnyčią, kur klebonavo Mironai, Bukauciškių koplyčią.

Kaip viena diena prabėgo stovyklos laikas. Atrodo, dar tik vakar saliutavom pakeliant vėliavą, o šiandien ji iškilmingai nuleidžiama. Nors liūdesys jau smelkėsi į kiekvieno širdį, stovyklą užbaigėm visai linksmai ir skaniai, nes paskutinis konkursas buvo stovyklos torto kepimas.

Kybartų skautų įspūdžiai.
Paruošė s. Živilė Bučinskaitė
O. Šarakauskaitė

Už paramą Pietų Lietuvos skautams dėkojame kun. prel. J. Prunskiui.

Kybartų skautai Nemunaityje.
VI T. Lietuvos krašto stovykla.

NIJOLĖ JANKUTĖ

Iliustravo
F.D. Prekerytė

DANUTĖ STOVYKLAUJA

TĘSINYS

Sesė Rima nusišypsojo. Jai norėjosi dainuoti.

— A-a-a-augo kie-me kle-velis! — pradėjo ji.

— A-a-a-augo kie-me ža-liasai! — pritarė ploni paukštyčių balseliai.

BIČIŲ SKILTIS

— Bitės! Greičiau! — prie palapinės angos pasilenkusi, šaukė skiltininkė Laimutė.

— B-z-z-z! Bi-te-lė darbš-ti! — atsiliepė jai iš vidaus, ir pro angą išlindo septynios papurusios galvos.

— Bi-tės pa-vė-la-vo! Bi-tės pavė-la-vo! — erzino jas gretimos palapinės Voverės, jau uniformuotos ir išsirikiavusios.

— Tai tik pir-mą kar-tą! Tai tik pir-mą kar-tą! — atsišaukė Bitės, skubiai besigrūsdamos į eilę, nes švilpukas jau kvietė stovyklą į vėliavos pakėlimą.

Viens-du, viens-du, žygiavo kojos, o dar vis mieguistos akys klaidžiojo po šlamančias medžių viršūnes.

— Jei ne Dana, mes ir širyt galėjom pirmos išsirikiuoti! — skiltininkei šnabždėjo nepatenkinta Verutė.

— Taip, sese Laima. Dana niekad nepabunda, kai švilpukas... — tvirtino Onytė.

— Ji pametė batą. Užtat mes turėjom laukti, kol surado, — aiškino Birutė.

— Gana skųstis, — nutraukė jas skiltininkė, — rikiuotėj nekalbėt!

Viens-du, viens-du, viens-du. Su-u-stot! Vėliavininkės prie vėliavos!

— Ot ir pabundu, kai sušvilpia! — piktai šnabždėjo Danutė Verutei, — skundike!

— Danute, š-š-š! — atsisuko į ją sesė Laimutė, — kad man nė krepšt!

Visos Bitės nurimo. Sesė Rima, stovėdama vadovių tarpe, žiūrėjo į jas ir grasė pirštu.

Bet Danutė, lūpą patempusi, sau tyliai bambėjo:

— Ta Verutė. Ir Onytė! Didžkės atsirado! Verutė nemoka bato užsirišti...

— Gražiosios gamtos ir viso pasaulio Kūrėjau Dieve, — kalbėjo skautės ryto maldą. Danutė susikaupė.

— Aš būsiu gera, — galvojo ji, — užrišiu Verutei batą. Gal... neužrišiu, tik truputį padėsiu...

Vėliava jau kilo stiebu aukš-

tyn. Su ja žaidė linksmas vėjas: čia plakė, čia kedeno, tai lygino, tai raukšlėjo.

Danutė žiūrėjo atvertusi galvą. Jai patiko lietuviška vėliava, nes turėjo tiek linksmų spalvų.

— Geltona, žalia, raudona, — pusbalsiu skaičiavo Danutė, — kai užaugsiu didesnė, būsiu stovyklos vėliavininkė.

— Tegu meilė Lietuvos dega mūsų širdyse, — giedojo skautės, ir Danutė skubiai įsijungė į paskutinius himno žodžius.

— Vardan tos Lietuvos vienybė težydi!

— Kas yra „vardantos vienibėtė žydi"? — galvojo Danutė, — paklausiu sesės Laimutės.

Žygiuodama pusryčių, Danutė galvojo apie Lietuvą. Lietuva jai atrodė lyg tai miškas, lyg tai pieva, kur žydėjo geltonos, žalios ir raudonos gėlės. Ant jų tupėjo lakštingalos. Tokios, kaip tėtės enciklopedijoje nupieštos, ir giedojo „vardantos vienibėtė žydi!" Danutė dažnai norėdavo pamatyti Lietuvą. Lietuva buvo graži. Taip mama ir tėtė sakė. Ten vaikai renka gintarą, margus kiautelius, o Vilniuje yra Gedimino pilis. Ir geležinis vilkas. Labiausiai Danutė norėtų pamatyti geležinį vilką.

Eidama pusryčių, Danutė vėl prisiminė himno žodžius. Ji timptelėjo skiltininkę už rankovės:

— Sese, o kas yra „vienibėtė žydi"?

— Vienibėtė? Žydi? — nesuprato Laimutė.

— Taip. Žinai, gi...Kai himną giedam, tai sakom — vienibėtė žydi...

— O! Vienybė težydi! Reikia sakyt: vien-ny-bė težydi, Danute — aiškino Laimutė.

— O kas tas? Vienybė?

— Reiškia... reiškia... kad... na... kad mes, kad lietuviai turi vienas kitą mylėti... ir nesipykti...

— Aš tave myliu, sese! — čiauškėjo Danutė. — Ar tu jau nori valgyt? Aš — labaaai!

Po pusryčių Bičių skiltis išėjo iškylon kartu su sese Rima, su Pelytėmis ir Skruzdėmis.

JULYTĖ

Paukštytės iškylavo miško pakrašty prie gurguliuojančio upelio. Čia augo jaunos pušaitės, o paupy geltonavo smėlis. Buvo karšta. Visos trys skiltys, nuvargusios po kelionės, sukrito į žolę pailsėti.

— Dabar galit gerti! — šūktelėjo sesė Rima, — atneškit butelius — atkimšiu.

Netrukus mergytės gėrė, ilsėjosi ir plepėjo. Danutė, pirštu užkimšusi pusiau išgertą limonado butelį, gulėjo ant pilvuko. Danutei čia patiko. Ji dar niekad nebuvo mačiusi tokio tikro miško. Čia nevažinėjo mašinos, o medžiai augo, kur katras norėjo, ne taip, kaip parke — eilėmis susodinti. O puikiausia — tai tas upeliukas! Jis bėgo ir kalbėjo, ir kalbėjo, tartum mažasis Danutės broliukas: lia-lia-lia...

— Dana, give me a drink! — išgąsdino Danutę Julytė, sunkiai parkrisdama šalia.

— Tu kalbėk lietuviškai! — susiraukė Danutė.

— O, come on! Duok gerti!

— Tik tris gurkšnius. Girdi? Matai — vos pusė beliko.

Danutė atkišo draugei butelį. Kai Julytė užsivertė — nieko nebeliko: dalis limonado išbėgo per jos murziną smakrą, o kita nugurguliavo į godžiai iššiotą burną. Julytė numetė tuščią butelį į smėlį ir apsilaižė.

Danutė puošia stovyklos rajoną.

— Jule! Tu visą išgėrei! — patempė lūpą apgauta Danutė, — sakiau tik tris gurkšnius! Aš pasakysiu sesei Rimai...

— Sese! — šūktelėjo, kildama nuo smėlio Danutė, bet Julytė pačiupo ją už rankos ir patraukė atgal.

— Tylėk tu, crybaby, — šnabždėjo Julytė, — jei sesei nesakysi, žiūrėk, ką parodysiu!

— Tu negera! — verkšleno Danutė, — tu ne skautė!

— O yeah? Says who? — šaipėsi Julytė, — [illegible]liauk! O aš einu pažiūrėti..

— [illegible]? — susidomėjo Danute.

— [illegible] nežli[illegible]bsi — parodysiu.

[illegible]nt kalniuko suspigo švilpu[illegible].

— Sesės! Visos pas skiltininkes! — šaukė Rima, — jau pailsėjom. Galėsim žaisti!

Pelytės, Skruzdės ir Bitės subruzdo, būrėsi aplink savo skiltininkes ir [illegible]ėtė sviedinius.

[illegible] tempė Danutė Julytę.

— Eik, kad nori! — ir Julytė pasitraukė už krūmo, — Eik, ko stovi? Aš viena pažiūrėsiu...

— Ką gi tu žiūrėsi?

— Paslaptis... — niūnavo Julytė, — eikš!

(Bus daugiau)

Kelionė Žeimenos upe

Taip, baidarėmis keliavome Lietuvoje! Tris dienas plaukėme Žeimenos upe ir dvi naktis praleidome Lietuvos miškuose prie laužo; statėm palapines ir miegojome Lietuvos pušynuose... Dieną prieš kelionę, maršrutą aptarėme pas prof. Končių, Lietuvos ASS pirmininką. Jūrų ps. Henrikas-Vytautas Glosas pranešė apie paruošiamuosius darbus: dalyvauja 3 jūros skautai (mūsų palyda), iš Kauno atvažiuoja akademinio sąjūdžio nariai ir 4 iš Amerikos. Gražus vienuolikos asmenų būrelis.

Pirma diena

Puikus oras. Anksti, liepos 3 d., jau buvome pakelyje iš Vilniaus į Švenčionėlius. Iš Švenčionėlių pradėsime kelionę Žeimenos upe iki Neries santakos. Atsivežėme 4-ias sustatomas sovietų gamybos baidares, kurias sustatyti trūko ir varžtų, ir vairų... Bet skautas sumanus: vietoje varžtų panaudojome vinis, o dėl vairo — na, vairuosime irklais. Šiaip-ne-taip, po gero pusdienio, sustatėme 3-is trivietes ir vieną dvivietę baidares. Visus dalyvius apdovanojome Čikagoje pagamintais marškinėliais su ženklu — baidarės, irkluotojo, skautiška lelijėle ir įrašu „1995 MMM" — dovana Meilų, Milašių ir Maskaliūnų. Greitosiomis užkandę, išplaukėme Žeimenos upe. O, koks švarus vanduo — tiesiog krištolas! Upės dugne gali matyti mažiausią akmenėlį. Žeimena labai vingiuota, o be vairo teko gerokai pasidarbuoti, vengiant atsitrenkimo į krantą ar neužšokimo ant išvirtusio medžio. O tų medžių privirtę kiekviename posūkyje! Vienoje vietoje net turėjome baidares persinešti, nes upė buvo visai užtvenkta neseniai išvirtusio medžio. Praplaukėme aukštus smėlėtus krantus ir nutarem nakvoti pušyne. Ištraukę baidares į krantą, statėme palapines, o mūsų vadovas tuč tuojau užkaitė čiobrelių arbatėlę. Vakarienei valgėme košę su šerniena ir briediena! Prie laužo dar ilgai dalijomės dienos įspūdžiais. Bet laikas miegoti! Sulindome į palapines. Greitai šnabždėjimą pakeitė „vargonų balsai", kurios užkliuvęs vėjelis nešė toliau į pušyną...

Antra diena

Skęstame!.. Rytas gražus. Atsikėlę ėjome pasivaikščioti pušyne. Radom nuostabaus skonio žemuogių ir kelis grybus. Po pusryčių išplaukėme toliau, Pabradės link. Gamtovaizdis keičiasi. Vietoj pušynų nendrėmis apaugę krantai. Upė gausiai nusėta baltomis ir geltonomis vandens lelijomis. Štai praplaukėme pro dvi gulbių šeimynėles; viena su dviem, o kita su keturiais gulbiniukais. Gulbinas pasišiaušęs sukinėjosi pasirengęs ginti savo šeimyną. (Turbūt nežinojo, kad mes skautai — gamtos draugai). Pradėjo niaukstytis ir staiga lietus prapliupo, kaip iš kibiro. To nesitikėjome, nebuvome pasiruošę ir pajutome šaltą lietų sunkiantis per nugarą. Nėra kur išlipti. Krantas arba status, arba apaugęs švendrėmis. Netoliese pamatėme pasvirusį medį, bet kol priplaukėme ir sustojome po medžiu jau buvome kiaurai šlapi. Tačiau guodėmės, kad nors ant sprando nelyja. Šiaip-ne-taip išsitraukėme palapinę, apsi-

Šįmetinės kelionės baidarėmis Žeimenos upe dalyviai. Iš k. — Marius Savicki, Nijolė Maskaliūnienė, Aldona Meilienė, Romas Meilus. Jovita Buzaitytė, Rita Eirošiūtė, Giedrius Globys, Ligita Lisauskaitė, Leonas Maskaliūnas, Dainius Čepulis. Trūksta vadovo Vytauto Gloso.

Kelionėje baidarėmis Žeimenos upe. Pirmoje baidarėje jūrų skautas Markus Savicki iš Vilniaus ir filisteriai Nijolė ir Leonas Maskaliūnai iš Čikagos.

gaubėme ir sėdėdami baidarėje laukėme kol liausis lietus. Kai lauke lietus apstojo lyti, ant mūsų dabar dar daugiau lašėjo nuo medžio. Todėl nutarėme plaukti tolyn, — juk vis tiek jau esam šlapi. Vos atsispyrus nuo kranto įstrigo baidarė. Nei pirmyn, nei atgal! Nijolė sušuko: „Mano 'dugnas' jau šlampa!" Tada suvokėme, kad užšokome ant nuvirtusio medžio šakos ir pradūrėme baidarę... Mūsų jūros skautukas šoko iš baidarės ir pasinėrė... vanduo virš galvos! Išsirioglinau iš baidarės, užlipau ant paskendusio medžio ir bandžiau nustumti baidarę nuo tos šakos, o vanduo vis daugiau sunkiasi į baidarę — skęstame!.. Galų gale, su jūros skauto pagalba, pristūmėme prisisunkusią baidarę prie aukšto žolėto kranto. Nijolė paskubomis lipo iš skęstančios baidarės, griebėsi už žolių ir, mano pastumėta kopė į krantą. Staiga kažkoks svoris krito man ant galvos! Pasinėriau vandenyje. Pasirodo, kad Nijolė, išrovusi dvi saujas žolių, slydo atgal į vandenį ir atsisėdo man ant galvos!... Galų gale išlipome šlapi, sušalę, o ir vėl pradėjo dar smarkiau lyti. Šiaip-ne-taip išvilkome į krantą vandens pilną baidarę, išsėmėme vandenį ir išsigraibstėme su šlapusią mantą. Aplinkui ganosi karvės. Tolumoje matosi trobėsiai. Atskuba moteriškė ir lenkiškai varo mus lauk, kadangi mes ištrypsime karvėms žolę. Tuo laiku mus pasiveja kitos dvi baidarės su mūsų vadovu. Cia vėl pasirodė jūros skautininko gabumai. Pasiūlė nupirkti 5 ltr pieno ir šeimininkės tonas tuoj pasikeitė. Gavome ir adatą, ir siūlus, ir dar daržovių vakarienei. Susiuvo, iš abiejų pusių suklijavo 6" skylę. Išbandymui vienas plaukiau (eiti nedrįso) į numatytą stovyklavietę netoli šeimininkės sodybos. Bet, kai pamatėme šeimininkės keturis sūnus grįžtančius iš laukų su dalgiais ir godžiai stebinčius mūsų seses, nutarėme vakarop ieškoti kitos nakvynės. Jau naktį priplaukėme kitą stovyklavietę. Vėl statėme palapines, traukėme šlapius drabužius ir bandėme džiovinti ir patys džiovintis prie laužo. O tai buvo liepos 4-ji, Nijolės gimtadienis, kurio ji tikrai neužmirš. Po laužo sulindom į šlapią palapinę, gulėme ant šlapio matraco su neišdžiu usiais drabužiais, užsiklojome sausu (!) miegmaišiu, kurį mums paskolino sesės. Girdėjau, kažkas mūsų palapinėje visą naktį kaleno dantimis...

Trečia diena

Saulutė patekėjo ir, po karštos ramunėlių arbatos ir pusryčiukų, jautėmės visai neblogai. Susikrovę savo mantą, dabar jau visi kartu išplaukėme Pabradės link. Už Pabradės Žeimena kur kas gilesnė ir jau žymiai užteršta — nebėra to skaidraus vandenėlio... Matosi daugiau vienkiemių, praplaukiam kelis

tiltus važiuotiems ir pėstiems. Vienas tų siūbuojančių tiltukų nusileidęs iki vos kelias pėdas virš vandens paviršiaus. Praplaukdami turėjome gerokai atsilošti, kad skalpų nepaliktume. Žeimenos ir Neries santaka buvo pabaiga mūsų kelionės. Čia mus pasitiko vilniečiai, nuvedė į savo sodą ir pavaišino namie darytu įvairių rūšių vyneliu. Išardėme baidares, sudėjome į maišus. Atėjo atsisveikinimo valanda... Buvo gaila palikti šaunius jūros skautus ir mielus akademinio sąjūdžio narius su kuriais susigyvenome ir taip gražiai, maloniai ir su nuotykiais praleidome tris dienas baidarių kelionėje. Dabar mums aišku, kodėl prof. Kolupaila taip mėgo baidarėmis plaukti Lietuvos upėmis... Baidarių žygio dalyviai iš Lietuvos: t.s. Jolita Buzaitytė, t.n. Rita Eirošaitė, t.n. Ligita Lasauskaitė, senj. Giedrius Globys, j.sk. ps. Vytautas Glosas (vadovas), j.s. Dainius Čeputis ir j.sk. Markus Savicki. Iš Amerikos: Aldona ir Romas Meilai, Nijolė ir Leonas Maskaliūnai.

vs. fil. **Leonas Maskaliūnas**

Pasikalbėkim, Dieve

AČIŪ UŽ KNYGAS

v.s. Liūda Rugienienė

Viešpatie, aš esu Tau dėkinga
už visas knygas.
Kai būna blogas oras, ypač žiemą,
ir negaliu lauke lakstyti,
aš mėgstu kur nors patogiai
sėdėti ir skaityti.
Mintyse keliauju po pasaulį,
dalyvauju nuotykiuose,
jaudinuos...
Knygas skaitydama, išmokstu.
Ačiū, Dieve, už knygas,
o ypač už lietuviškas,
nes tik skaitydamas vis daugiau
apie savo tėvų kraštą sužinau.

TAU, VADOVE

Vasaros mintys

Šviesa tamsybėje. Kanados Romuvoje keturias dienas lijo, kol skautų pastovyklėje buvo beveik galima tarp palapinių indėnišku laiveliu irkluoti. Paskutinįjį drėgno oro vakarą - susikaupimo valandėlė pastogėje. Dvylika skautukų su trimis vadovais susėdo tamsoje, o prie kiekvieno padėta neuždegta žvakutė. Sutarėme pasakyti savo mintį, maldą ar įspūdį iš pačios stovyklos skautiškų išgyvenimų. Pasakęs savo mintį, skautas uždega žvakutę, kol visos 15 jaukiai apšvietė šlapią, tamsią ir šaltą naktį. Daugiau kaip pusė dėkojo Dievui, „kad esame čia ir esame drauge", už visa tai, ką išmokome. Baigėme indų laiminimu - delnai pašildomi prie žvakutės, delnai prispaudžiami prie veido, persižegnojama.

Vilkiukų duona. Kiekvienas vilkiukas gavo po spalvotą lapelį; visi tyliai avietėmis apaugusioje miško aikštelėje turėjo surasti ta pačia spalva paženklintą lėkštutę. Suradęs tyliai atsisėda, o kai visi keturi ar penki prie tos pačios lėkštutės susėda, iš jos paima duonos riekelę ir pasidalina. Romuvos vilkiukai visai ramiai ir tyliai uždavinį atliko, palaukdami, kol visi penki rateliai savo duoną surado. Gerai susitelkimo valandėlės mintį pajutęs, vienas vilkiukas klausia, „Ar ši duona palaiminta?"

Mažiausias stovyklautojas. Detroito ir Clevelando „Kryžkelės 2" stovykloje - sekmadienio Mišios po didžiuoju ąžuolu Dainavoje. Saulius ir Sigita Anužiai sumanė ketvirtąjį savo sūnų krikštyti skautų stovykloje, tai trijų savaičių amžiaus kūdikis visų susėdusių stovyklautojų akivaizdoje buvo priimtas į krikščioniską šeimą. Visas šimtas galėjo gerai matyti ir girdėti Krikšto sakramento apeigas, kurios baigiasi motinos, tėvo, krikšto tėvų, broliukų laiminimu. Visa stovykla linksmai juokėsi, kai kunigas, uždėjęs rankas ant tėvo galvos, netyčia uždengė vieno broliuko galvą, o šis bažnytinį rūbą kaip užuolaidą atitraukė, kad galėtų viską ir visus matyti.

Krikšto vanduo. Bažnyčiose prie durų būna švęsto vandens indeliai, primenantys krikštą. Kaip Krikšto vanduo nuplauna, atima, kas būtų bloga, taip vanduo nuplauna, kas nešvaru. Iš Italijos skautų pasiskolinome žaidimą, kuriame kiekvienos skilties viena atstove stovi lauko gale. Jos rankos dumblinos. Ir skiltis iš eilės bėga su puoduku vandens, kol rankas nuplauna. Kuri skiltis greitesnė, ta laimi žaidimą - ir gerai atsimena švęsto vandens reikšmę.

Kepame duoną. Kiek žmonių reikia duonai paruošti? Šį žaidimą žaidėme vasarą daug kartų, nes skautai ir skautės mėgsta vaidinti. Iš pradžių einasi lėtai, o paskui jau įsismaginame. Sėdime ratu, ir kiekvienas turi iš eilės pavaizduoti darbą: arti lauką, sėti grūdą, lietų, saulutę... iki kepyklos darbų. Kiekvieną kartą išėjo apie 20 skirtingų uždavinių (pjauti, kulti, malti, vežti, riekti...), taip kad supratome, kad duoną mūsų stalui parūpina labai daug kruopščių rankų. O su Romuvos jūrų skautais smagiai kepėme baltą duoną, sumovę ant

pagalių - čia patys aiškiai matėme, kaip duona kepama. Ir šį kartą skautai buvo kantrūs, nekišo tešlos į ugnį, o laikė virš žarijų, kad skaniai Įir nesudegusi, neaprūkusi) iškeptų.

Tarnyba artimui. Žaidėjai poromis, o poros sudaromos galvosūkiu. Kiekviena skautė gavo po iškarpytą popierėlį, kuris lygiai sueina tik su kitu lapeliu. Viena žaidėja nešasi žvakę, antroji turi degtuką. Kai poros susitinka, uždega žvakę. Staiga iš daugelio liepsnėlių susidaro skaučių ratelis.

Lietuviški kryželiai. Atlanto rajono stovykloje „Pušynas" skautai vyčiai kandidatai vienu uždaviniu turėjo pagaminti religinio pobūdžio rankdarbį. Pagaliukais ir virve nėra taip lengva kryželį su spinduliais surišti, bet stovyklos baigminėm pamaldom prie altoriaus buvo padėti penki rankų darbo kryželiai. Skautai taip pat iš šaknų, konkorėžių ir kt. gamino rankdarbius, ir vienas sukūrė gražų kryželį, apačią apdėdamas iš Palangoje skautų stovyklos parsivežtais akmenėliais. Tačiau kažkas netyčia naktį ant gražaus kryželio užlipo--ir tik po stovyklos buvo galima sutaisyti.

Aliejus. Dar kitas Italijos skautų žaidimas, kuriame iškeliama liturginių simbolių reikšmė (aliejus, duona, vanduo, vynas). Visų pirma surašėme, kam žmonės aliejų ir aliejaus gaminius naudoja--virti ir kepti, padažams, lūpų pieštukams, vaistų mostims, nuo saulės nudegimo pasitepti.... O tada skautės vėl poromis. Pusę žaidėjų nežiūri, kai kita pusė kvapiu aliejumi patepa odą, pvz., nosies galą, alkūnę, kelią (negalima patepti drabužių). Tada kiekvienos pora turi atspėti, kur kvepalais pasitepta.

„Alkanieji dykumoje". Viename žaidimų aikštės gale - pusė žaidėjų, rankoje laiko sausainį (čia vėl žaidimas apie duoną). Kita pusė užrištomis akimis antrame aikštelės gale. Davus ženklą, „per dykumą" eina žaidėjai, sekdami tik savo poros balsą. Iš pradžių kai kuriems buvo sunku, nes kryptį reikia atvirkščiai pasakyti - kas einančiam dešinė, jį šaukiančiam-kairė. Nors žaidė keliolika porų iš karto, skautai ir skautės labai gerai mokėjo savo porų balsus atskirti ir pyragėlį pasiekti.

Vertinami žmonės. Romuvos vadovų bei vadovių susitelkimo valandėlė (visai stovyklai kitur užsiėmus) buvo dviejų dalių. Antroji dalis, kaip skautų - kiekvienas turėjo progos savo mintį pasakyti. O pirmoji dalis buvo be žodžių pažvelgti į ratu susėdusius pagal išvardinamas savybes ar stovyklos išgyvenimus, pvz., „Pažvelkime į asmenis, su kuriais geriau susipažinome; ...kuriems esame dėkingi, kurie mus pralinksmina, su kuriais malonu būti ir dirbti, į darbščius" ir t.t. Kartu beveik dvi savaites stovykloje dirbę galėjo įvertinti sutartines pastangas jaunesniesiems broliams ir sesėms malonią ir naudingą stovyklą sukurti.

Prie ežero naktį. Atlanto rajono stovykla susitelkimo vakarą pasirinko Žolinę. Visi keturiais būriais ėjo per keturias stotis, kurių kelios jau čia aprašytos. Prisidėjo stotis su skaitiniu iš tos dienos Šv. Rašto ištraukos. Sesei Aldonai Lingertaitienei užtrukdavo kiek ilgiau sudėtingą Evangelijos vaizdelį išsiaiškinti ir inscenizuoti, tačiau sekantis būrelis, pastebėjęs, kad dar dėmesingai programa vyksta, pagarbiai sustodavo ir tyliai laukdavo. Po keturių stočių visi susėdome nedielėje laužavietėje prie pat ežero kranto. Net žvaigždės vandenyje atsispindėjo.

Vyresniųjų palaima. Romuvoje per Mišias buvo įterptos trys maldos. Iš knygelės „Rinkinėlis stovyklai" parinko vaiko maldą už tėvus, vadovės maldą, o viena iš motinų sukūrė savo maldą už vaikus. Baigdami pamaldas dažnai pasiūlome, kad šalia sėdintieji vienas kitą palaimintų kryžiaus ženklu ant kaktos. Net neprašyti, vienetų vadovai bei vadovės savaime apėjo visus savo vieneto narius, nares, o tėvai bei motinos - savo vaikus.

Akmens pagalvėlė. Kitoje skautiškoje stovykloje susitelkimo vakarui sugalvojo atvaidinti Senojo Įstatymo vaizdelį, kuriame Jokūbas slapstydamasis bėga per dykumą ir vakare išvargęs atsigula, po galva pasidėdamas akmenį. Šimtui stovyklautojų stebint, išvaidino Izaoko du sūnu, Esavą ir Jokūbą, ir jų motiną Rebeką–kaip tėvo palaiminimas ir šeimos paveldas atiteko ne vyresniajam, o jaunesniajam sūnui Jokūbui. Tada Jokūbas po medžiu dykumoje atsigula. Sapne sapnuoja, kaip šalia jo kopėčios, kuriomis angelai aukštyn žemyn laipioja, o ant kopėčių atsirėmęs Dievas su Jokūbu kalbasi. Išvaidindami šį vaizdelį, sugalvojo Dievo vaidmenį duoti sesei Ritai, nes ši taip mikliai į medžius lipa. Sesė Rita neužmiršo į medžio šaką (kopečių viršų) atsiremti, kai su išvargusiu ir išsigandusiu Jokūbu maloniai kalbėjosi.

AS

Mūsų uždaviniai

Bendrieji uždaviniai

Skautybė yra auklėjimo sąjūdis.

Jos uždaviniai yra auklėjimo uždaviniai: pilnutinis skautybės sąjūdyje dalyvaujančių vaikų-berniukų-mergaičių-jaunuolių **asmenybių ūgdymas,** paremtas šūkio DIEVUI, TĖVYNEI, ARTIMUI! siekimu, įstatų bei pošūkio vykdymu, pagal keturis skautybės įkūrėjo lordo Roberto Baden-Powellio nutiestus skautiškojo auklėjimo pagrindus:

1. tinkamu asmens b ū d o tobulinimu;
2. praktišku n a g i n g u m o kėlimu;
3. sąmoningu s v e i k a t i n g u m o skatinimu;
4. giliu t a r n a v i m o idealu atsidavimo užsidegimu.

B.-P. skautybės tikslas apėmė šiais žodžiais:

"Lavindami savo skautus, turėkime aukštesnius tikslus priešakyje ir neleiskime sau per daug įsigilinti į žingsnius.

"Neleiskime techniškajai daliai persverti moralinės. Gabumas manytis laukuose ir miškuose, stovyklavimas, iškylavimas, gerieji darbeliai, jamborės draugystės — visa tai yra priemonės, o ne tikslas.

"Tikslas yra b ū d a s — būdas su tikslu.

"Auklėjimas aukštų idealų dvasioje, pasitikėti savimi, turėti pareigos jausmą, būti tvirtam ir gerbti bei atjausti kitus

L.S.S. AUSTRALIJOS RAJONAS

MELBOURNO SKAUTININKŲ RAMOVĖ

Jau antrus metus einu Melbourno Skautininkų Ramovės pirmininkės pareigas. Nutariau, pats laikas truputį pranešti plačiajai mūsų lietuvių skautų šeimai apie Ramovės veiklą, panaudojant Skautų Aidą.

1994 metais į mūsų tarpą įsijungė viena nauja narė, tai Onutė Prašmutienė. Įžodžio sueiga įvyko 30 spalio. Sesė Onutė yra paukštyčių „Kregždučių" Draugovės draugininkė. ps. Onutė taip pat eina Džiugo Tunto iždininkės pareigas ir daug metų dalyvauja Etninių Skautų organizacijos komitete.

Šiais metais 23 nariai yra susimokėję nario mokesčius. Sueigos vyksta kas 3/4 mėnesius. Šiais metais, Skautininkų ramovė apsiėmė vieną kartą virti pietus Melbourno lietuvių klube. Organizacijos verda pietus sekmadieniais Lietuvių namuose, ir tuo sau užsidirba truputį pinigų. Ramovei buvo paskirti Šv. Kazimiero progos pietūs. Pirmą kovo mėnesio sekmadienį 8 skautininkai virė pietus. Jų tarpe buvo 2 buvę tuntininkai, vienas dabartinis Geelongo skautų tuntininkas ir Australijos atstovė. Šeimininkavo skautų rėmėja p. Teresė Jurgelaitienė. Pietavo apie 200 žmonių, nes tą dieną įvyko Kaziuko Mugė ir Džiugo tunto sueiga.

Sekanti sueiga įvyko parapijos namuose, pas mūsų narį ir Dvasios vadą kun. dr. Pr. Daukną. Sueigos tikslas buvo komentuoti apie LSS statutą ir pateikti Rajono vadijai pasiūlymus statuto pakeitimui.

Po Velykų, 5 skautininkai dalyvavo Džiugo tunto Atvelykio stovykloje. Sesės Rasa ir Birutė pravedė antro patyrimo laipsnio programą. Stovykla buvo pavadinta „Aro" vardu, tai tuntininko Povilo Kviecinsko mėgiamiausia daina. Brolis Povilas net subūrė skautininkus, vyčius ir vyresnes skautes į mažą chorelį. Visa stovykla išmoko dainuoti „Kaip aras pašautas ir blaškomas vėjo, toli nuo tėvynės laukų". Stovykla įvyko gale balandžio, tai rudenio naktys šaltos. Šildė linksma, darbinga nuotaika, vaikų bei jaunimo susidomėjimas mokintis, iškylauti ir draugauti, ir vakariniai laužai. Jau septinti metai kaip Džiugo tuntas ruošia Atvelykines stovyklas, bet tai pirmas kartas, kai Skautininkų ramovė dalyvavo kaip vienetas. O padėti stovykloje vis būna daug, nekalbant ir apie pavyzdį jaunesniems.

Paskutinė sueiga įvyko rugpjūčio mėnesį, parapijos namuose. Sueigoje dalyvavo ypatingas svečias iš Lietuvos, kun. Ričardas Repšys. Jis buvo atvykęs į Australiją pravesti rekolekcijas. Sueigoje kun. Repšys mielai atsakė į klausimus apie jo gyvenimą ir apie jo dabartinį pastoracinį darbą Lietuvoje. Buvo ypatingai įdomu išgirsti apie kunigo darbą su Lietuvos jaunimu.

Sekanti skautininkų sueiga bus iškyla pas brolį Andrių Vaitiekūną, kuris gyvena apie 250 km. į vakarus nuo Melbourno. Orams pagražėjus, lapkričio pradžioje skautininkai iškylaus.

Tolimesnių žinių kitą kartą. Pridedu keletą nuotraukų iš skautų veiklos Melbourne.

s. Birutė Prašmutaitė

Melbourno Skaut. Ramovės sueiga ps. Onutės Prašmutienės įžodis.

MŪSŲ DIDŽIOJI ŠEIMA

CLEVELAND

JŪROS SKAUTŲ STOVYKLA

Rugpiūčio 24-27 dienomis, prie gražaus Pimatuning ežero, stovyklavietėj prie vandens, susirinko jūros skautai su vadovais, Kęstučiu Petraičiu ir Edvardu Kižiu.

Virtuvės šeimininkė buvo Rūta Motiejūnaitė. Kartu su vadovais stovyklavo ir jų šeimos. J. Petraitienė parūpino stovyklos marškinius.

Skautai iškylavo, būriavo su savo laivu, maudėsi, žaidė. Keturi skautai davė įžodį: Kristupas Motiejūnas, Kęstutis Petraitis, Simas Tatarūnas, Viktoras Vaitkus.

Paskutinį vakarą buvo linksmas

j.s. P. Petraitis užriša kaklairaiščius davusiems įžodį

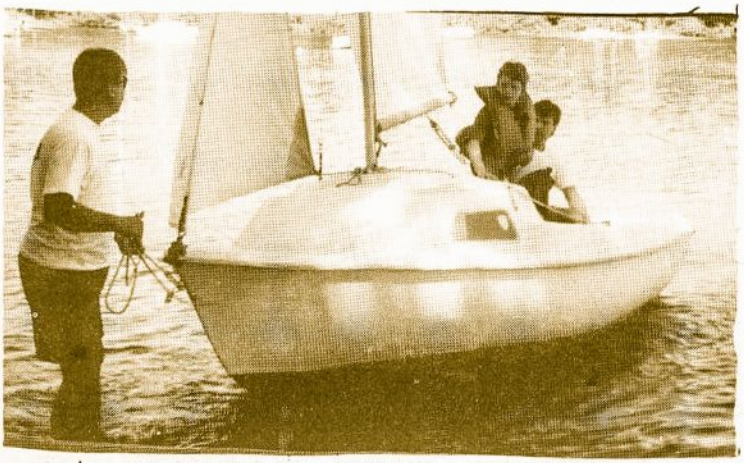

Clevelando jūros skautų stovyklos vadovai: K. Petraitis, J. Petraitienė, R. Motiejūnaitė. E. Kižys.

AUSTRALIJA

Melbourno Skautininkų Ramovės pirmininkė s.Birutė Prašmutaitė sušaukė Skautininkų Ramovės sueigą Parapijos Namuose Kensingtone rugpjūčio 14 d. Visi susirinko uniformuoti, nes mūsų Rajono Seserijos Vadovė s.Rasa Statkuvienė LSS pakelta į vyresniąsias Skautininkes! Tad mešus Lietuvos Trispalvę visi dalyviai sudarė ratelį ir kartu su vs. Rasa pakartojo Skautininko Įžodį. Buvo svečių: Lietuvos Garbės Konsulas Kęstutis Lynikas, iš Lietuvos atvykęs kun.R.Repšys MIC. Rajono Vadas s.Narcizas Ramanauskas pranešė, kad v.s. Henrikas Antanaitis LSS apdovanojamas Padėkos Ordinu ir jam prisegė prie krūtinės, o anksčiau Henrikas jau buvo apdovanotas Tėvynės Sūnaus Žymeniu, Ordinu už Nuopelnus ir Lelijos Ordinu. Sueigos metu aptarta daug veiklos reikalų. Brolis Pranas sutvarkys skautiškas knygas Lietuvių bibliotekoje. Numatyta iškyla lapkričio 11-12 d.d. į Warrnambool, 262 klm. į vakarus nuo Melbourno prie okeano. Ten j.ps.fil. Andrius Vaitiekūnas dėsto vietos universitete. Galėsime okeano pakrantėje meškerioti, prie laužo padainuoti, ten yra didelis Aquariumas, Fletcher Jones pagrindinė didžiulė rūbų gamykla, už 15 klm. Hopkins krioklys, kuris vadinamas mažiuoju Niagara kriokliu. Rajono Vadas s.Narcizas Ramanauskas ką tik grįžęs iš Lietuvos pateikė įdomių faktų. Svečias kun.R.Repšys MIC kalbėjo apie Lietuvos jaunimą. Brolis Pranas paskaitė laišką iš vyr.s.fil.Sigito Miknaičio, kuris iš Amerikos aplankė Lietuvą padarė net 5,000 klm., jau padaryta didelė pažanga, visur švariau, mandagesnis patarnavimas, pirmą kartą pamatė pasaulinio grožio smėlio kopas Neringoje. Aptarus daugiau Ramovės veiklos, po giesmės Ateina Naktis, sekė suneštinės vaišės.

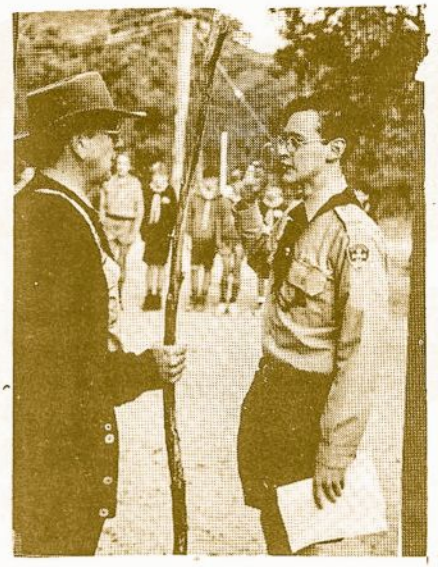

prit. sk. Girius Antanaitis raportuoja stovyklos virš. sk. vyčiui R. Skeiviui.

„Aro" Atvelykio stovyklos stovyklautojai.

DŽIUGO TUNTAS

Melbourno Džiugo Tunto ištabo posėdis, vadovaujant Tuntininkui s. Povilui Kviecinskui, vyko Parapijos Namuose Kensingtone rugpjūčio 15 d. Aptarta daug Tunto veiklos darbų. Organizuojama iškyla į sniego kalnus Mt. Buller — 246 klm. nuo Melbourno. Jau išnuomotas autobusas, kuris iškylautojus paims nuo Lietuvių Namų rugsėjo 17 d. sekmadienį 8 val. ryto. Kelionė trunka 3.5 val. Bus visiems išnuomotos slidės. Tunto metinė sueiga bus Lietuvių Namuose gruodžio 10 d. sekmadienį 1 val. Tuntas ir šiemet įregistruotas Australijos Skautų Sąjungoje. Tunto vasaros stovykla bus Gilwell Parke — ten Australijos Skautų Sąjungos vadovų lavinimo stovyklavietė. Mūsų stovykla prasidės sausio 1 d. ir baigsis 7 d. Jau sudaroma stovyklos vadovybė ir darbų planas. Artimiausia Tautos šventė rugsėjo 10 d. sekmadienį. Pamaldose Tuntas dalyvauja uniformuotas su vėliava Švč. Marijos Jūrų Žvaigždės bažnyčioje 11 val. Po posėdžio prie kavutės aptarta ir daugiau veiklos.

PD

Sesė Rasa su paukštytėm.

Naujas skautas Rimas Statkus. Kaklaraištį riša sk. vytis R. Skeivys.

ROMUVA

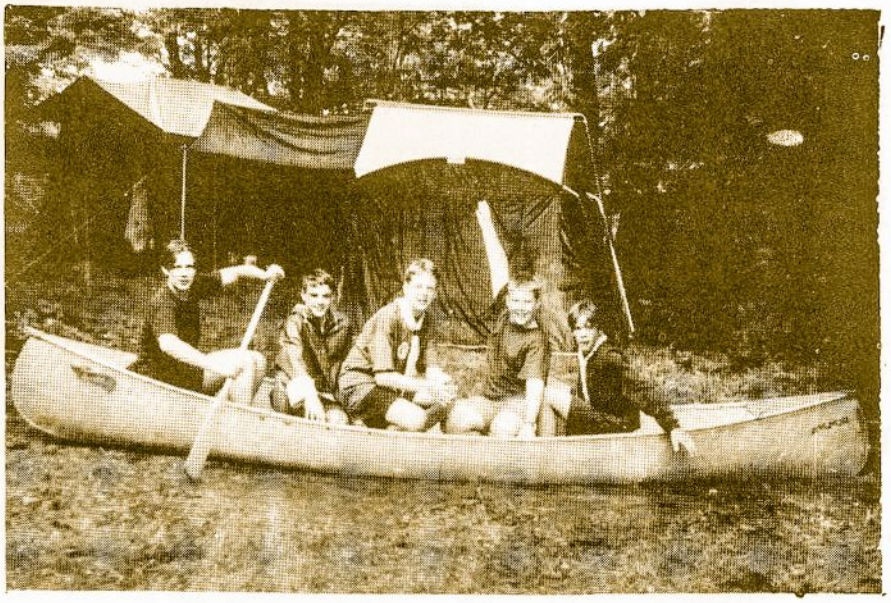

1995 m. Romuvos stov. prie j. sk. pastovyklės. Po keturių lietingų dienų skautų pastovyklėje atsirado „ežeras".

● Trisdešimt trečiojoje „Romuvos" stovykloje liepos 30 d. skautai-tės pradėjo stovyklauti. Pirmą savaitę stovyklavo visi vyresnieji, o rugpjūčio 5 d. stovyklą papildė vilkiukai, paukštytės, bebrai, udrytės. Vidurinis savaitgalis pasižymėjo svečiais iš Toronto ir net iš Čikagos. Stovyklą aplankė LSS tarybos pirmijos pirm. v.s. fil. K. Ječius. Vėliavų nuleidime Kanados rajono vadas j.ps. R. Sriubiškis jam raportavo, kad išrikiuota 75 broliai ir 84 sesės. Svečias pasveikino stovyklą šūkiu „budėk", pasidžiaugė gražia bei gausia stovykla ir palinkėjo smagiai stovyklauti, dalyvavo laužo programoje ir pamaldose. Pirmajai savaitei vadovavo virš. tunt. s. M. Rusinas, komend. L. Narušis, dvasios vadas ir instrukt. v.s. fil. A. Saulaitis, JS, ūkio vedėjas K. Pajaujis, instr. s. dr. A. Dailydė, v.s. R. Otto, S. Šileikienė, vyr. šeimininkė O. Narušienė.

Antrą savaitę virš. — ps. I. Paškauskienė, komend. ps. A. Puzerytė, adj. I. Tarvydienė, dr. E. Birgiolas, ūkio vad. R. Paškauskas, vyr. šeimininkė ps. R. Yčienė, slaugė A. Sergautienė. Oras stovykloje buvo lietingas, tačiau skautiškos nuotaikos nesugadino. Buvo daug užsiėmimų, iškylų. Pasiektas ir Algonquin parkas. Vilkiukai, paukštytės, nurodant ir pamokant R. Birgiolienei, nupiešė daug paveikslų, kuriais buvo puošiama salė. Abi savaites šeimininkės maitino skaniu maistu. Prie laužų ir aplamai visur skambėjo dainos, šūkiai.

M.

1995 m. Romuvos stovykla. Nuvykę į Algonquin parką ruošiasi nakvynei. Bus ir laužas.

1995 m. Romuvos stovykla užsiėmimų metu. Poilsis — Algonquin parke.

1995 m. Romuvos stovykla iškyloje baidarėmis. Sustota užkandžiams Algonquin valstybiniame parke.

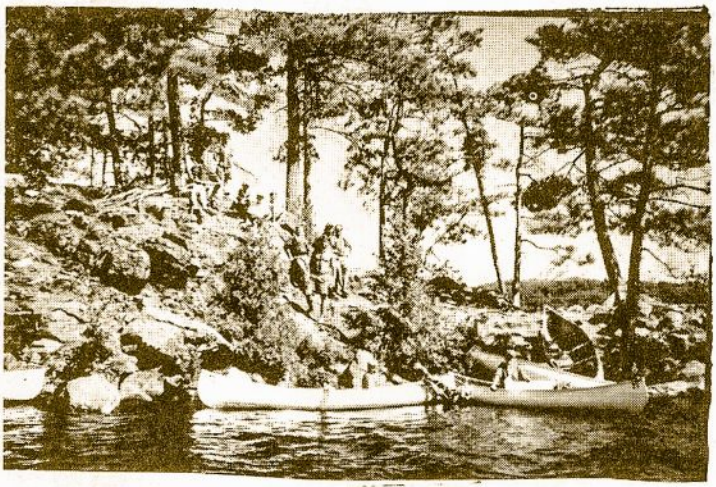

1995 m. Romuvos stovykloj poilsis gražioje pakrantėje Algonquin parke.

VIRĖ KOŠĘ SKAUTAI ATSILOŠĘ

Romuvos stovykloje vieną dieną visi stovyklautojai išvyko į valstybinį Algonquin parką vienos dienos iškylai. Stovykloje liko tik jūrų skautai, kurie stovyklos pradžioje jau keturias dienas laiveliais po draustinį keliavo. (Tai buvo Romuvos 33-ioji stovykla).

Popietės užsiėmimas buvo manymasis gamtoje, todėl nuspręsta tarp pietų ir vakarienės antroje ežero pusėje netoli bebrų namelio ant didžiųjų uolų laukinius augalus virti ir kepti. Beveik nereikėjo ugnies, nes saulė virė ir kepė žmones, gyvius, gamtą. Kelis kart skautai buvo „atsilošę" nuo karščio atsipūsti.

Paprastumo dėlei, nutarta dirbti poromis ir teturėti porą puodų. Vienas puodas — daržovių mišrainei, antrasis — skautiškai arbatai. Poros pasirinko uždavinius — uogauti, kasti šaknis, skinti valgomus lapus. Valgių receptai pasiskolinti iš indėnų, kurie jau dešimtis tūkstančių metų moka gamtoje gyventi — turėjome neskinti visų lapų ir nevisus augalus išknisti, kad liktų ateičiai.

Arbatos puodą pripildėme kelis kartus. Visų pirma, baltosios (arba Veimuto) pušies spyglių — tai švelni pušis, kuodeliuose po penkis spyglius. Reikia pridėti visą puodą. Įdėjome dar saldumynų — raudonų ir juodų aviečių (gervuogių), žemuogių bei aviečių lapų, šeivamedžio uogų (elderberry), gudobelės vaisių (howthorn). Karštą dieną ir karšta arbata gaivino (įdėjome citrinos gabalėlį).

Mišrainės puodan dedamus augalus du kart virėme, kad dingtų bet koks kartumas. Čia tilpo, aiš-

Algonquin parke skautai surado įdomią vietą. Deš. jų vadovas ps. Ričardas Kalendra.

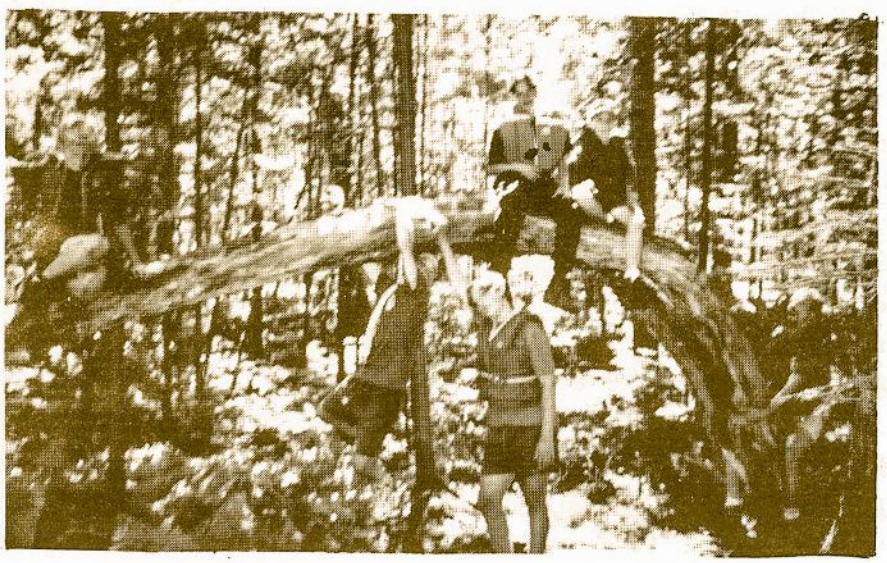

1995 m. Romuvos stovyklos skautai laukia instruktoriaus, pasiruošę tarp palapinių buriniu laiveliu plaukti.

ku, ant uolų tarp samanų augančios rūgštynės (common sorrel), kiškio kopūstai (wood sorrel); laukinių salotų arba kompasinio augalo lapai (jie visuomet plokštumu atsisuka į saulę, taigi, galais rodo rytus ir vakarus); varnalėšos šaknys (angliškai burdock), kurios gilios ir sunkiai iškasamos; visiems pažįstamos pienės (dandelon) lapai bei šaknys; šilko augalo (milkweed) sėklidės, kurios taip pat buvo kietos, nepradėjusios į pūkus pavirsti; pridėjome ir civilizuotą bulvę, nors ir bulves indėnai atrado. Romuvoje nėra morkvenių — laukinių morkų (Queen Anne's lace), kuriomis Rake ar kitoje stovykloje būtų galima mišrainę paįvairinti.

Arbatą skautai ir vadovai gėrė nebijodami, bet kai reikėjo tokią mišrainę ragauti — jau netaip drąsu. Tačiau skautai drąsūs — ir greit mūsų mišrainės nebeliko. Dar buvome norėję iš šilko augalo baltų sakų pasigaminti kramtomos gumos (tai irgi indėnų išradimas), bet užmiršome, nes įsismaginome duoną ir pyragą kepti.

Mūsų pyragas irgi buvo kaip mišrainė. Jau beveik baigėsi raudonųjų aviečių laikas ir kątik prasidėjo gervuogių metas, tai čia buvo gamtos įnašas. Pridėjome laukinius agrastus, kurie auga pavėsyje šalia uolų — šiemet uogos nedidelės (sausa), o uogos visuomet apdengtos ilgais, kietais spygliais (užmiršome spyglius nurauti, bet jie tešloje suminkštėjo). Dar pora obuolių, cukraus, kepimo miltelių ir miltų. Vienas kampas prisvilo, bet mūsų stovyklinis tortas greitai dingo iš šio pasaulio.

Pabaigai puolėme kepti duoną. Skautai dažnai kepa visai paprastą duoną iš miltų ir vandens, pridėdami kiek druskos. Susuka tešlą į ilgą „žaltį", o šiuo apvynioja lazdos galą — ir virš žarijų kepa. Šį kartą buvo patobulinta duona: vienas puodukas miltų, vienas kiaušinis, vienas arbatinis šaukštukas kepimo miltelių, šiek tiek druskos, šaukštelis cukraus, keli šaukšteliai aliejaus. Po sriubos, arbatos ir pyrago jau buvo daug žarijų, tai skautai kantriai išsikepė duonos ir vienas kitam davė ragauti, patepę sviestu, apibarstę pagal skonį druska arba cukrumi.

Gražiai sutvarkę aplinką, surinkę šiukšles, vandeniu užgesinę laužą, keliavome atgal į stovyklą vakarienės su kątik autobusu grįžusiais iškylautojais. Tik kažkodėl jūrų skautai dar nebuvo išalkę.

AS.

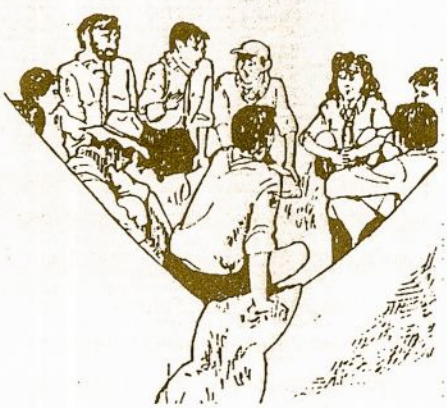

BRAZILIJA

Šeši „Palangos“ nariai su vadove s. Eugenija Bacevičiene liepos 9 d. atstovavo Sao Paolo lietuvius šventkelionėje į Brazilijos žinomiausią Aparecidos šventovę. Padėjo vainiką prie lietuviško kryžiaus.

Liepos 16-23 vyko žiemos stovykla Lituanikos stovyklavietėje. Šiemet stovyklos pavadinimas — „Kaimiška stovykla“. Iš viso 70 dalyvių. Oras geras, vadovai gerai savo pareigas atliko. Labai graži buvo iškylos diena su labai įdomiais valgiais, kuriuos paruošė suskirstytos „šeimos“. Taip pat labai gražiai praėjo Susimąstymo diena su Mišiomis ir pritaikytu kun. Juozo Šeškevičiaus pamokslu. Didelis skaičius priėjo prie išpažinties ir Komunijos.

Janetė Zizienė, kaip visada, pravedė rankdarbius ir prižiūrėjo mažesniuosius. Buvo aštuonių prityrusių skautų įžodžiai. Vadovai ir vadovės — Nadija, Silvijus, Paulius, Marcelo, Jurgis ir sesė Eugenija daug dirbo, bet viskas

Lituanikos Sodyba. Skautų stovykla.

gerai išėjo. Dabar padeda daug virtuvėje viena mamytė, Elizabetė, nelietuvė, priklausanti charizmatiniam sąjūdžiui. „Kartu stengiamės vaikams perduoti paaiškinimus apie Dievo meilę ir Kristaus pamokymus“, rašo sesė Eugenija.

Sao Paolo visa kolonija ir „Palangos“ skautai liūdi dėl savo draugo ir rėmėjo p. Vytauto Tumo mirties. O džiaugiasi Klaipėdoje liepos mėn. vedusiu sk. vyčiu Flavijum Bacevičium; nors gailisi, kad visi negalėjo vestuvėse dalyvauti (dalyvavo brolio Flavijaus sesuo vyr. skautė Klarisė ir saopauliečiams palangiečiams pažįstamas v.s. kun. A. Saulaitis). Flavijaus ir klaipėdietės Aušros šeimos židinys — tarpkontinentinis, skautiškas.

Iš d. į k.: vyr. sk. Nadia Trinkunas Dzigan, v.s. Birutė Prašmutaitė, ps. Jorge Proskopas, vyr. sk. Solange T. D., prit. sk.: Marcelo Augusto Lipas, Paulius Jodelis Butrimavičius, sk. vytis Silvijus Dulinskis.

Palangos skautai Birželio minėjime.

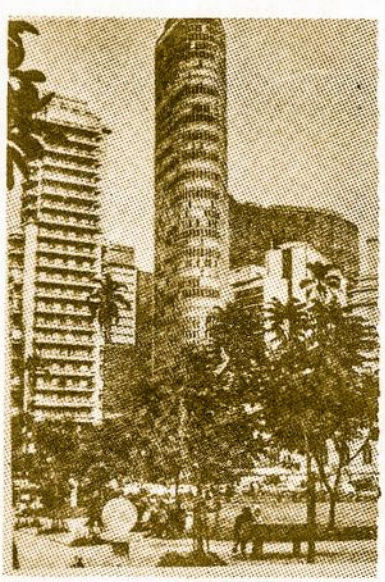

San Paulo

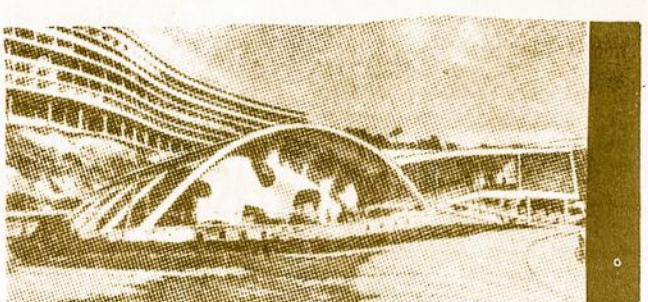

Rio de Janeiro

EUROPOS RAJONAS

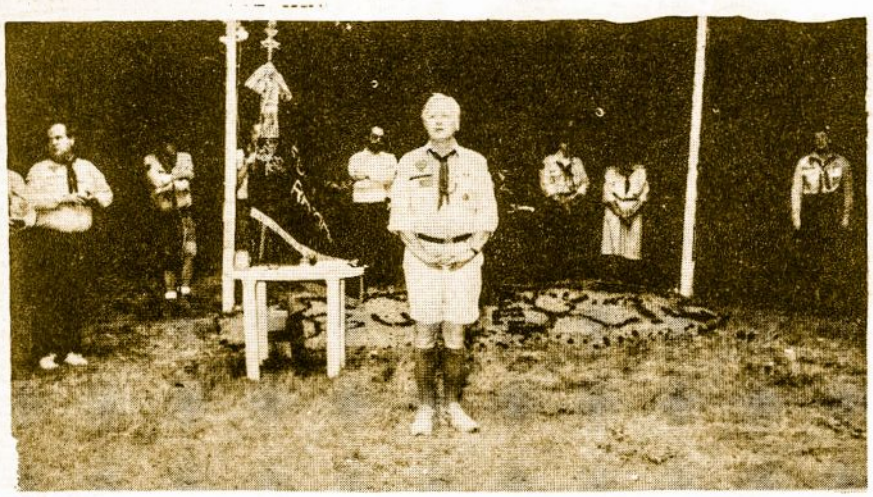

v.s. J. Alkis, LSS Europos rajono vadas sveikina stovyklautojus

Europos rajono 46-oji stovykla „Statant Ateitį“ vardu įvykusi liepos 29 — rugpjūčio 6 dienomis Lietuvių sodyboje, subūrė virš 70 skautų, suvažiavusių iš Lietuvos, Lietuvos Respublikos ambasados Londone, Vasario 16-osios gimnazijos „Aušros“ tunto, Amerikos ir Didžiosios Britanijos.

Viršininkas ps. G. Jakimavičius, jo pavaduotojas — s. Vl. Gedmintas, komendantas — s.v.v. sl. Š. Mineikis. Stovyklos kapelionas kun. A. Geryba. Nors trumpam laikui, ypač malonu buvo turėti svečią iš Lietuvos kun. K. Ramanauską, MIC. Programos vadovai — s.v.v.sl. M. Ludvig, vyr. sk. D. Gedmintaitė, prit. sk. D. Harms. s. V. O'Brien vadovavo dainoms ir redagavo „Taukuotą puodą“, vyr. sk. K. Harms-Markevičiūtė — tautiniams šokiams, talkinant sesėms iš Lietuvos ir Vokietijos.

Po stovyklos atidarymo, stovyklos viršininko įsakymų, stovykla buvo padalinta į penkias pastovykles. Brolijos „Ąžuolyno“ pastovyklei vadovavo s.v.v.sl. A. Cornish, s.v.v.sl. R. O'Brien ir prit. sk. D. Mockus. Seserijos pastovyklei „Laumės Juosta“ vadovė — vyr. sk. D. Gedmintaitė, jos pavaduotoja — vyr. sk. K. Harms-Markevičiūtė. talkinant iš Lietuvos ir „Aušros“ tunto skautėms. Židiniečių vadovė — s. V. Gasperienė, skautininkų — v.s. J. Maslauskas. Maitinimu rūpinosi N. Vainoriūtė, talkinant mamytėms ir ps. J. Žilinskui, kuris su ps. G. Jakimavičiu tvarkė ir stovyklos kasą. Specialybių vadovas — ps. T. Philpott, kuris su lietuviais skautais skautauja 19-ką metų ir, stovyklose nepamainomas visų sričių vadovas. „Ateitis“ jaunučių pastovyklei vadovavo talentinga vadovė vyr. sk. R. Gasperaitė, kuri ilgus metus vadovauja kaip tikra mokytoja ir vaikų slaugė, labai ištvermingai vaikus mokina lietuviškoje-skautiškoje dvasioje. Ačiū. Bravo! Aguonėlės ir giliukai — mūsų skautiško tęstinumo už Tėvynės ribų — ateitis.

Stovyklos metu visus džiugino graži gamta ir puikus oras. Jauni vadovai ir vadovės paruoštą įdomią programą mišriomis skiltimis, sėkmingai ir skautiškai pravedė visus skautiškus užsiėmimus. Buvo kreiptas dėmesys į lietuvių kalbą, prašė v.s. J. Alkis — LSS Europos rajono vadas, pažymėdamas: „Padarykite šioje stovykloje pasižadėjimą, kad kalbėsite lietuvių kalba ir kad tai būtų mūsų svarbiausias uždavinys“... Mūsų laužą aplankė anglų skautai skautavę artimoje apylinkėje ir pasikeisdami pravedė laužo programą.

Po vėliavų nuleidimo ir maldos, vėliavų aikštėje, stovyklautojų ir Sodybos atostogautojų ratelyje, v.s. J. Maslausko perskaitytas LSS Tarybos Pirmijos pirmininko įsakymas, kad s.v.v.sl. G. Jakimavičiui suteiktas paskautininko laipsnis. Viršininkas davė skautininko įžodį, o skautininkai jį pakartojo. Tylos minute prisiminti „Namo“ iškeliavę skautininkai iš mūsų ratelio. Ps. G. Jakimavičiui jo pavaduotojas — s. Vl. Gedmintas užrišo žalią kaklaraištį. Naująjį paskautininką stovyklautojai pasveikino — sesės su gėlėmis, o skautininkai linki ilgus, ilgus metus likti skautų gretose.

Stovyklai įpusėjus, po laužo vakare, prie Sodybos ežero po

ąžuolu atžygiavo skautai su žvakutėmis, dvasios vadas kun. A. Geryba atnašavo šv. Mišias už skautą, šiais metais tragiškai žuvusį kelio avarijoje, R. Masiliūną, už mirusius skautininkus bei rėmėjus išeivijoje ir Lietuvoje. s.v.v.sl. R. O'Brien lietuviškai ir angliškai perskaitė aktą skauto R. Masiliūno garbei. Skautai-tės priėmė šv. Komuniją. Kaip ir kas metai, prie ežero atnašautos vakarinės šv. Mišios paliko visiems gilų ir nepamirštamą įspūdį.

Stovyklai baigiantis, pastovyklėse vyko skaučių ir skautų įžodžiai. Sesių įžodžiui vadovavo s. V. Gasperienė su skautininkėmis bei vyr. skautėmis. Brolių egzaminams ir įžodžiui vadovavo v.s. J. Maslauskas su skautininkais, kai 9 sesės ir 7 broliai, pasipuošę savo šakų kaklaraiščiais, ryte vėliavų pakėlime buvo pasveikinti. Vyresnių sesių tradicijas pravedė s. V. Gasperienė su talkininkėmis, o skautų vyčių tradicijas — s.v.v. Vl. Gedmintas su skautais vyčiais.

LSS Europos vadijos įvykusiame pasitarime, dalyvaujant Vasario 16-osios gimnazijos „Aušros" tunto sesėms ir broliams, buvo pasitarta dėl tolimesnės „Aušros" tunto skautiškos veiklos. Sprendimas pasiųstas buvusiam „Aušros" tunto tuntininkui — s. P. Veršeliui.

Stovyklos uždarymo proga, stovyklautojus aplankė organizacijų atstovai, tėveliai ir rėmėjai. Vėliavų aikštėje skautams-ėms išsirikiavus su vėliavomis ir gairėmis, po raportų, po svečio iš Lietuvos kun. K. Ramanausko maldos, sekė įsakymai ir padėkos žodžiai. J.

vyr. sk. Z. Žilinskaitė išleidžia mišrią skiltį į 12 mylių žygį

Maslauskas perskaitė gautus sveikinimus iš LSS Tarybos Pirmijos pirmininko — v.s. fil. K. Ječiaus, v.s. B. Banaitienės, v.s. fil. A. Seko, s. kun. S. Matulio, MIC, „Budėkime" admin. J. Levinsko ir kitų. Prie vėliavų stiebų — aikštėje, žuvusio skauto R. Masiliūno atminimui pasodintas berželis.

v.s. J. M.

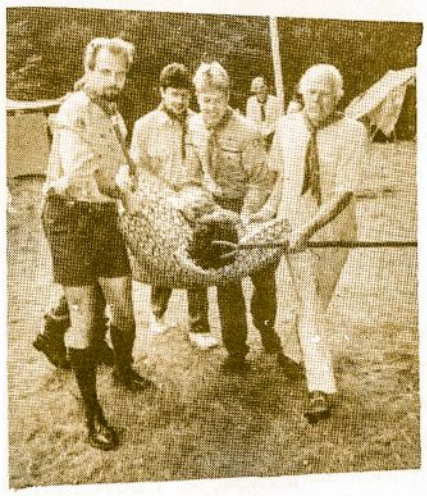

v.s. J. Maslauskas stovykloje inspektavo sesių palapinę

SKAUTIŠKO JAUNIMO SUVAŽIAVIMAS DAINAVOJE

Rugsėjo 23-24 d. skautų vyčių, vyresniųjų skaučių, j. budžių, gintarių ir prityrusių skautų ir skaučių suvažiavimas vyko Dainavos stovyklavietėje, Manchester, Michigan. Tai tradicinis jaunimo suvažiavimas, kasmet ruošiamas. Šį suvažiavimą suruošė aukščiau paminėtų šakų vedėjai: v.s. fil. Gintaras Plačas, vs. Giedrė Stankūnienė, ps. Aldona Lingertaitienė, ps. Alvydas Saplys.

Į šį suvažiavimą atvyko skautės iš Toronto, Detroito, Rochesterio, New Yorko, Washington, D.C., ir net dvi iš Lietuvos. Suvažiavime dalyvavo 58 jauni dalyviai,-ės.

Suvažiavimo programa buvo pravesta skiltininkių,-ų lavinimo rėmuose. Šią programą paruošė v.s. fil. Gintaras Plačas. Programa buvo labai naudinga būsimiems skilčių ir draugovių vadovams-ėms. Nors dalyviai priklausė įvairioms laipsnių šakoms, ji tiko įvairaus amžiaus skautėms ir skautams.

Lavinimas buvo pravestas skilčių sistemos metodu. Visi jaunieji dalyviai buvo suskirstyti į skiltis ir jose pasiliko iki suvažiavimo pabaigos.

Užsiėmimus pravedė darbščiosios sesės, jau ir ankstyvesniuose kursuose dalyvavusios; tai sesės: Julytė Plačaitė, Larana von Braun, Elytė Žukauskaitė, Lisana von Braun ir Rima Zukauskaitė.

Patyrimo laipsnių ir lauko užsiėmimus pravedė Onutė Utz, Danutė Genčiūtė, Andrius Utz ir Rimas Genčius.

Šeštadienio vakaronės metu buvo suvaidintos lietuviškos vestuvės. Į šią šventę buvo įtraukta daug dalyvių, kas vakaronę padarė labai įdomią. Neturint muzikantų, muzika buvo improvizuota: iš turimų daiktų — stiklo butelių, tuščių dėžių, puodų ir dubenėlių, palydint tikro pianino garsams. Reikia pripažinti, kad muzika nebuvo blogesnė negu tikrųjų instrumentų. Buvom sužavėti jaunimo išradingumu ir savo apimtimi, ir garsų įvairumu nukonkuravo ir garsųjį „Lituanicos" tunto „Tauro rago" orkestrą.

Šis suvažiavimas įrodė, kad jaunimas mielai atvyksta, tik reikia juos informuoti iš anksto ir kartu skatinti, kad jie patys kviestų jaunuosius savo narius ir prisidėtų prie programų sudarymo, nebūtinai vien tik lavinimo forma. Vyresnieji vyčiai, vyresnės skautės, gintarės ir budžiai galėtų panagrinėti ir socialinius klausimus, kaip tai buvo daroma praeityje. Kadangi suvažiavimas buvo pavadintas — „Praeitis — Ateitis", nukėlęs į praeitį, bet priekyje paslaptinga ateitis. Jaunoji, brėstanti karta kurs ateitį ir ves jaunimą lietuvybės išlaikymo keliais.

Šiame jaunimo suvažiavime komendantės pareigas atliko Naida Šnipaitė ir Alvidas Saplys, veiklūs jaunieji vadovai. Ypač pasižymėjo Toronto skautai vyčiai su dideliu lietuviškų dainų lobynu. Suvažiavimas suartino Amerikos miestuose išsisklaidžiusį jaunimą, davė naujų minčių ateičiai ir suvažiavimą užbaigėm šiais žodžiais: „Širdy amžinoji jaunystė težydi, o veidus tepuošia skaidri šypsena. Budėkime sesės ir broliai skautybėj, kad džiaugtųsi laisve mūsų brangi Lietuva".

A. Paužuolis

Skautiško jaunimo suvažiavimo Dainavoje programą vedė jaunosios vadovės iš Čikagos. Iš k. — Larana von Braun, Julytė Plačaitė, Lisana von Braun, Elytė Žukauskaitė ir Rima Žukauskaitė.

Nuotr. **Gintaro Plačo**

laužas, kurį pravedė Audra Motiejūnaitė. Privažiavo daug svečių.

Stovyklavietę sutvarkę, visi susirinko A. ir P. Petraičių sodyboj, netoli ežero atsigaivinti ir pasidalinti įspūdžiais.

Sunku buvo apleisti gamtos ramybę, grožį. Gero vėjo!

Sesė Mirga

CHICAGO

NEPAMIRŠTAMI STOVYKLOS PRISIMINIMAI

Atėjo laikas kasmetinei buriavimo stovyklai. Tačiau šimetinė buriavimo stovykla Kalėdų atostogų metu vyko Floridoje, o planuotai lietuviško skautavimo užsieniuose 50 metų stovyklai neįvykus, jvs. dr. Algis Paulius, mūsų laivo vadovas, pakvietė į skautiškas atostogas keletą brolių, kurie negalėjo vykti į Rake ruoštą skautų,-čių stovyklą. Penkiese susirinkome brolio dr. Pauliaus namuose. Į „vaną" susikrovėme stovyklinę mantą, prisikabinome burlaivį ir patraukėm greitkeliais Muskegan ežerą link.

Po šešių valandų kelionės pasiekėm stovyklavietę. Tai buvo labai puiki vieta — vienoje pusėje Muskegan ežeras, kitoje pusėje girdėjosi Michigano ežero šniokštimas.

Iš savo nedidelės patirties galiu pasakyti, kad stovykla buvo tikra vyriškumo mokykla. Keldavomės 6 val. ryto. Bėgdavome prie ežero. Trumpa mankšta ir gaivinantis ežero vanduo išvaikydavo visus miegus. Pusryčius, pietus ir vakarienę pasigamindavom patys. Viską kepėme ir virėme ant laužo. Visi turėjome mums paskirtas pareigas. Kiekvienos dienos didesnę dalį praleisdavom buriuodami Muskegan ežere. Po trijų dienų stovyklon atvyko dar du broliai. Būdami jau aštuoni, sudarėme dvi įgulas. Kai viena buriavo, antroji gamino pietus ar jaunesnius ruošė patyrimo laipsnių egzaminams ir įžodžiui. Paskui pasikeisdavom darbais ir vietomis.

Oras buvo puikus, tik vieną popietę ir naktį siautė didelė audra. Rytą po audros atvyko trys jūrų budžiai ir viena sesė. Jie padėjo egzaminuoti ir jūrų skautų įžodžiui paruošti tris brolius.

Nepajutom, kaip baigėsi savaitė. Paskutinį kartą išplaukėm. Vėjo nestigo ir laivas bangomis skriejo, kaip paukštis į dausas. Įspūdžiai liko visam gyvenimui.

Nemažai įspūdžių paliko ir stovykla Rake. Ten nuvykome, norėdami dalyvauti Jūros dienoje. Trys broliai buvo pasiruošę duoti įžodį. Deja, kažkodėl ne viskas vyko, kaip tikėjomės. Praėjusią vasarą budžių kalne atstatę denį, visą vasarą nematę brolių ir sesių, nekantraudami vykome į Rako stovyklavietę. Dėl kažkokio nesusipratimo, gerą valandą teko palaukti prie vartų. Pasijutom lyg svetimi, ar nepageidaujami. Pagaliau mus įleido svečių teisėmis, bet nebuvo mums leista įsijungti jūrų skautų pastovyklėn. Pavalgę ir apsiprausę nutarėm aplankyti ten stovyklaujančius mūsų tunto brolius. Visi mus šiltai sutiko — buvo apie ką pasikalbėti. Tą vakarą praleidę prie laužo, pralinksmėjom.

„Miško aidų" stovykloje, Rake, Jūros dienos iškilmių metu ūdrytės įžodį davusiai Aleksandrai Strub kaklaraištį užriša stovyklos viršininkė s. Dalia Trakienė, stebint vėliavininkėms jūrų skautėms Linai Lendraitytei, Alisai Nalytei ir vadovei js Viligailei Lendraitienei.

Nuotr. **J. Tamulaičio**

Jūrų skaučių pastovyklės denyje, „Miško aidų" stovykloje, Rake, .

Išaušo sekmadienis — Jūros diena stovykloje. Visi nuėjom prie ežero. Pakrantėje buvo aukojamos šv. Mišios ir prasmingas kunigo pamokslas. Vyko Jūros dienos iškilmingas ceremonialas, skautai davė įžodžius, pasipuošė užtarnautais kaklaraiščiais. Po pietų vyko lankymas, o vakare — šokiai. Jūrų skautų vadovai po pietų davė mums atlikti darbus, kad vakare galėtume eiti lankyti draugų ir dalyvauti šokiuose. Deja, šešiems jūrų skautams nebuvo leista ten dalyvauti. Buvom pasiųsti atgal į pastovyklę. Porą valandų gulėjome ant pievos, po atviru dangum ir klausėmės iš miško gilumos sklindančios muzikos. Pagaliau grįžo mūsų vadovas brolis dr. Paulius ir mes atsisveikinom su Rako stovykla. Kaip pirmoji savaitė prie Muskegan ežero, taip ir apsilankymas Rako stovykloje, mums buvo brendimo mokykla.

Kitą savaitę praleidom prie Pine upės. Keturias dienas ja plaukėme kanojomis. Upė labai srauni ir irkluoti beveik nereikėjo. Buvo vietų, kur teko parodyti daug meistriškumo. Upė pilna akmenų, prikritusių rąstų, nemažai seklumų ir kitų plaukimo kanojomis kliūčių. Per keturias dienas „sukorėm" arti 60 mylių. Kasdien keisdavom stovyklavietę. Matėme daug miško ir miško žvėrelių. Miške prie upės buvo labai ramu.

Per tas dvi savaites artimai susipažinome ir tapome ne tik draugais, bet tikrais broliais. Mes visi — Paulius Benetis, Algis Paulius, Andrius Paulius, Adomas Tautkus, Tomas Šatas, Tomas Varakinas ir Scot Graves esame nuoširdžiai dėkingi savo vadovui jvs dr. Algiui Pauliui už nuostabiai praleistas dvi vasaros savaites gamtoje.

Jūrų skautas
Adomas Tautkus

Jūros dieną stovykloje jūrų skautų įžodį davusiems broliams kaklaraiščius užriša jvs dr. Algis Paulius.

Nuotr. J. Tamulaičio

ALp(LK)3083
1995, Nr.9

Postmaster send address changes to
SKAUTU AIDAS
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453-5246

Aldona Rasutiene
3808 W. 66th St.
Chicago, IL 60629

****

— Mama, nesijaudink. Aš iš savo santaupų nupirksiu kitą buteliuką rašalo.

J. Docłaus pieš.

Skautas nepraranda vilties...